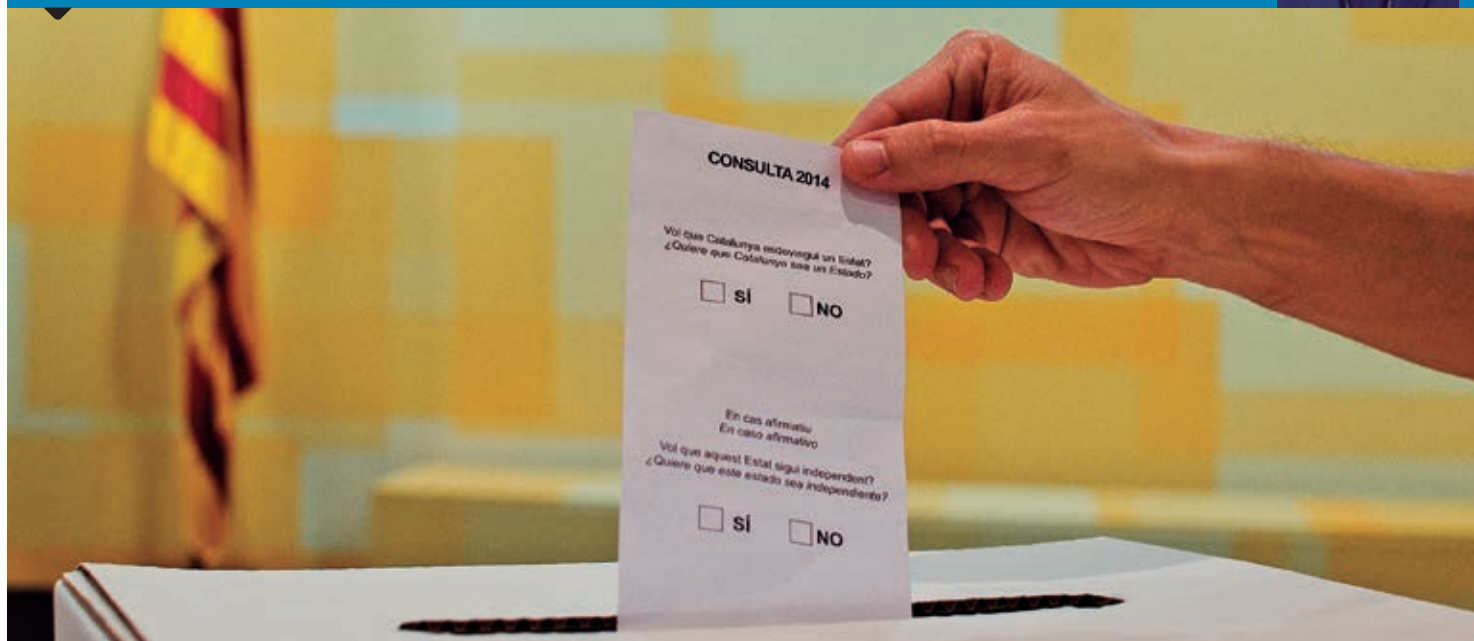

9-N

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Tothom ha esperat amb expectació aquest dia. Quan escric aquestes paraules, una part de Catalunya mira el 9-N amb esperança, l'altra amb enuig, però tothom amb incertesa. Una vegada més, considero que no puc parlar avui d'una altra cosa. Ho faig tenint present el que recentment publicàvem els bisbes de Catalunya: «Exhortem els catòlics i tots aquells que vulguin escoltar-nos, a examinar acuradament, a la llum de l'ensenyament social de l'Església, i a decidir amb responsabilitat com complir, si se'ns requereix, amb els nostres deures cívics i democràtics.»

Fórem convocats a una consulta no referendària sobre el futur polític de Catalunya. El Tribunal Constitucional la va suspendre. El president de la Generalitat va anunciar un procés de participació ciutadana alternatiu. Quan escric aquestes ratlles, no sé si, novament, el Govern d'Espanya l'haurà impugnada i si el Tribunal Constitucional l'haurà suspesa.

Vaig lamentar la primera suspensió i, si és el cas, me'n torno a lamentar. En primer lloc, perquè, com ja us vaig explicar, estic convençut que, a la llum de la Doctrina Social de l'Església, Catalunya té dret a l'autodeterminació. En segon lloc, perquè crec que, a hores d'ara, allò que demanàvem els bisbes —«diàleg i entesa entre totes les parts interessades a fi d'assolir solucions justes i estables, que fomentin la solidaritat i la fraternitat»—, em sembla que solament és possible després d'una consulta a la ciutadania. Respecto els qui pensen que s'ha d'impedir, però em temo que aquesta posició no aporta cap solució sinó que agreuja el problema.

Només em resta pregar l'oració amb què finalitzàvem els bisbes la nostra nota: «Que, amb la prudència dels governants i l'honradesa dels ciutadans, es mantingui ferma la concòrdia i la justícia, i que tinguem un progrés constant en la pau.»

